

Vest.

Nek Indijan v Ameriki je prosil svojega soseda malo tobaka. Sosed seže v žep ter mu ga dá polno pest. Druzega dne pride Indijan in mu prinese dvajsetico, ki jo je našel med tobakom. Nekateri njegovi prijatelji so ga hoteli pregovoriti, da naj denar sebi obdrži. A on je položil roko na srcé in je dejal: „Tukaj notri v srci imam dva človeka; dobrega in hudobnega. Dobri človek mi je dejal: Denar nij tvoj, daj ga njemu, čegar je. A hudobni mi reče: Dal ga je tebi, tvoj je. Nato zopet dobri: Nij res, tobak je tvoj, a ne denar. Hudobni pa mu odvrne: Nikar se ne boj, to so malenkosti, idi in si kupi žganja. — Po pravici vam povem, da nijsem znal, kaj naj storim. Naposled, da bi imel mir, uležem se v posteljo. Ali zamán! Vso noč sta se prepirala hudobni in dobri človek, takó, da nijsem zatisnil očesa. Da dobim mir, moram denar nazaj dati ónemu, čegar je. Z. D.

Delo je mnogo vredno.

Vse, kar živi na svetu, potrebuje živeža, a ves ta živež mora se največ pridobiti in pridelati. Kdor dela, z delom plačuje svoj živež; kdor ne dela, dela dolgove, ki jih nikoli ne bode mogel plačati. Moder mož je rekel: „Ako bi vsak človek po dve uri na dan pridno delal, dosti bi bilo to za potrebe vseh zemljanov, in ne bilo bi niti uboštva niti pomanjkanja.“

Moder župan je dejal: „Ako bi mogel, nobenega postopača bi ne trpel v svojem kraji; kajti zaradi lenuhov in postopačev morajo drugi trpeti pomanjkanje.“

Ako lenuh ne dela toliko, kolikor bi moral delati v človeškej družbi, zna se, da morajo drugi delati mesto njega. Poleg večjih del je pri vsakej hiši še mnogo manjših opravkov, ki se morajo z večjim delom zajedno opravljati. Prav koristno je tedaj, da mala hišna družina opravlja drobna dela, kar leto in dan prinaša mnogo dobička. Marsikatera družina, katera je svoj čas dobro obračala, napredla si je čez leto in dan poleg poglavitnega dela še mnogo metrov platna; a druga, ki nij pridno delala, si nij ničesar pridobila, da-si bi marsikaj zeló potrebovala. Resnično je, da „čas je denar“, in prav pravi pregovor: „Zrno do zrna pogača, kamen do kamena palača.“

Dela so raznokatera. Delamo z roko, ali z glavo. Vsak človek, ki dela tako ali tako, častí je vreden, naj je kdor si bodi, in stanú, katerega kofí. A vsak, ki pase lenobo, in uživa samo tó, kar so mu drugi pridelali in prihranili, malo je vreden, naj je užé gospod ali kmet. Lenuh, ki bi rad živel od žuljev družih ljudi, naj si dobro zapomne, da „kdor ne dela, naj tudi ne jé; brez dela nij jéla.“

A pri vsakem delu mora človek tudi misliti, predno kaj stori, kajti „brez glave storjeno, je rado skaženo.“ Za vsako delo treba nam je izbirati dobrih pripomočkov. Prigovor pravi: „Brez kvasú kruh ne izhaja; brez gnojá nij prosá; brez potú nij medú.“